

Hensyn til Sagkyndigheden, til den i Detail gaaende Sagkyndighed, tør jeg paastaae, at man ikke vilde kunne opdrive en eneste Overgeneral; thi der er ingen General, som er lige sagkyndig med Hensyn til alle Vaabens Anvendelse og Brug. Jeg vil blot nævne Napoleon, der var Artillerist af Metier. Troer man virkeligt for Alvor, at han var istand til med fuldkommen Dygtighed at lede et Cavalleriangreb? Jeg troer det ikke; og det er ogsaa noksom bekendt, at han meget ofte samlede i saa Henseende. Om det skal være en civil eller militair Minister der skal have den samlede Bestyrelse, er der for Diebliffet ikke Tale om, og jeg skal derfor tilbageholde min Betragtning i saa Henseende. Jeg troer imidlertid, at den indeholdes i den Ytring, at jeg mener, at denne ene Minister i det Mindste maa have særlig Sagkyndighed i det ene Fag, og jeg troer, at det største administrative og organisatoriske Talent ikke vil være istand til at erstatte en saadan Mangel. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Eugen) yttrede i Løverbags, at en militair Minister — jeg husker ikke, om det var netop de samme Ord, men det var vistnok Meningen — sandsynligvis vilde omfatte det ene Værn, hvortil han hørte, med større Forskjærlighed end en civil Mand, idet denne sidste stod begge Værn lige nær eller lige fjernt. Jeg troer dog ikke, at dette kan antages som aldeles afgjort. Vi kunne i saa Henseende ikke godt regne efter den nuværende Tilstand, da hver Minister fremtræder som Talsmand for sin Branche, og da enhver naturligvis søger at opnaae saa mange Fordele som muligt paa sin Side. Men naar det Hele er overladt een Mand, og denne er ansvarlig for begge Værns hensigtsmæssigste og bedste Anvendelse, antager jeg ikke, at dette vil blive Tilfældet. Det maatte da være en besynderlig Misforstaaelse af den Betragtning, at Ministeren henhørte absolut til eet af Værnene, som skulde bringe ham til at være særligt dette Værns Talsmand og Forsvarer. Saa indsigtsfuld haaber jeg, at den kommende Mini-

ster vil være, at han vil indsee, at begge Værn have deres særlige Betydning, at de undertiden staae lige, men at undertiden det ene Værn er af større Betydning end det andet. Jeg troer heller ikke, at man her kan hente noget Exempel fra de tidligere Ministre, vi have haft. Vi have f. Ex. haft en Minister, der var Infanterist, men han stod dog paa Ministerpladsen og forsvarede Cavalleriet, og det med en Varme, som om han var, som man siger om Araberen, født paa Hesten. Man skulde troe, at denne Mand særligt maatte tage Infanteriet i Forsvar; han forsvarede det virkelig ogsaa, men han tog tillige Cavalleriet i Forsvar med en Varme, som om han selv oprindelig havde hørt til dette Vaaben. Det var meget smukt og hæderligt, og det beviser, hvorledes det er muligt at løsrive sig fra de Betragtninger og Anskuelser, som man troer særligt maatte klæbe ved en saadan Mand. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds sagde, at det var umuligt i Krig at forene begge Værn under en fælles Overcommando. Jeg skal ikke nægte, at dette Argument har sin store Betydning. Jeg er nemlig af den Mening, at det er en stor Ulykke, hvad der i den senere Tid synes at være blevet Tilfældet, at man leder Operationerne fra Regjeringens Sæde. Den, som ikke seer med egne Øine, seer Intet i saa Henseende. Telegrammerne kunne være saa virksomme, som de være vilde, man kan modtage sine Efterretninger og give sine Ordre saa hurtigt, det være skal, men Forholdet vil alligevel altid blive noget haltende, saasnart den, om hvem Alt dette dreier sig, ikke seer med egne Øine. Derfor troer jeg, at Telegraphien i den Henseende har stædet Krigsførelsen uendelig meget, hvor nyttig den end i mange andre Henseender kan være for den. Jeg kan meget godt forstaae det og tvivler ikke paa Sandheden deraf, naar man har sagt, at Marchal Pelissier selv hidrog til at ødelægge Telegraphen ved Balacawa, fordi det generede ham, at der fra Herskeren i Paris kom Befalinger, som han kun modstræbende kunde ud-